

lægning og undervisning. Jeg synes, at det i nogen grad svarer på det, som fru Marianne Jelved fremhævede her fra Folketingets talerstol, og jeg er helt klar til at uddybe det i nogle forhåbentlig gode og tilfredsstillende svar til Folketingets Uddannelsesudvalg, sådan at endnu flere ordførere kan føle sig trygge ved det, vi her går ind i.

Det er jo ikke noget dramatisk forslag; det er ret velforberedt. Det har været igennem mange instanser, og vi er meget forsigtige. Man kunne godt gå mere dramatisk til værks, men her har vi altså fundet noget, som har kunnet samle meget bred opbakning, og jeg er glad for, at det også er tilfældet her i Folketinget.

Kl. 11:08

Formanden:

Tak til undervisningsministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet, så det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 76: Forslag til folketingsbeslutning om at fremme kulturel integration i folkeskolen af elever med muslimsk baggrund ved at forbyde, at der i folkeskolen tages kulturelt/religiøst betingede særhensyn til minoritetsgrupper.

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.

(Fremsættelse 19.12.2008).

Kl. 11:08

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og det er undervisningsministeren, der får ordet først.

Kl. 11:09

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Vi har i Danmark en lang og god tradition for, at vi har lokalt styre, og at vi har frihed for den enkelte. Vi har frihed lokalt til, at man kan finde løsninger på de problemer, der altid opstår, når mennesker er forskellige og har forskellige synspunkter og traditioner. Og vi har frihed for den enkelte til at leve i overensstemmelse med sine egne traditioner og sin egen livsanskuelse. Det

vigtigste krav er jo, at man skal respektere andres frihed til at gøre det samme.

Da jeg var integrationsminister, gentog jeg ofte, at jeg ikke var minister for tørklæder, bade-forhæng og leverpostej i børnehaver. Nu kan jeg føje til, at jeg heller ikke er minister for fadervor. Det betyder ikke, at jeg er holdningsløs, men det betyder, at vi ikke skal have statslige regelsæt om alting. Det betyder, at vi skal have et betydeligt lokalt råderum. Jeg er ikke holdningsløs. Jeg er i beslutningsforslaget citeret for at sige, at jeg synes, det er en dårlig idé, at forældre tvinger små og store piger til at bære tørklæde mod deres vilje. Det mener jeg fortsat, og det synspunkt vil jeg gerne sætte en tyk streg under. Jeg er i øvrigt også meget imod, at børn skal faste. Det vender jeg tilbage til.

Men vi skal jo hele tiden opveje den ufrihed, der følger af, at staten bestemmer, hvad der skal gøres, f.eks. vedrørende tørklæder, over for det, at nogle derhjemme kan være påtvunget noget, som de er imod. Begge dele rummer et problem, og det er svært at undgå.

Der er nogle ting i beslutningsforslaget, som jeg er enig i. Jeg er f.eks. enig i, at integrationsområdet er en meget stor udfordring, og at vi hele tiden er nødt til at se på, hvad vi kan gøre bedre. Og der er også nogle vante forestillinger, som vi bliver nødt til at ændre som følge af den udfordring, vi har fået. Det synes jeg også vi har gjort i meget stort omfang.

Vi har taget initiativer til at styrke undervisningen i dansk som andetsprog, og vi har indført en begrænsning i det frie skolevalg ved at gøre det muligt for kommuner at henvise elever, der har særlige pædagogiske behov, til en anden skole end distriktsskolen. Der har vi altså givet et afkald på friheden, fordi vi godt ville give lokalstyret, give kommunen bedre mulighed for at løse de store integrationsproblemer.

Vi har også nedsat en såkaldt task force – undskyld det engelske udtryk – som skal rådgive kommuner om integration af tosprogede elever.

Jeg er enig i det, der står i forslaget, om, at undervisningen i folkeskolen skal bygge på dansk kultur og historie. Det gør den heldigvis også, og det skal den blive ved med. Dansk kultur og historie er fremhævet i folkeskolelovens formålsbestemmelse, og dansk kultur og historie har den væsentligste og afgørende vægt i skolens arbejde og læreplaner. Jeg kan f.eks. nævne, at samfunds-fag – ligesom andre fag, men det gælder i særlig grad samfunds-fag – skal forberede-